

«جامعه پویا» نشریه ای است با محوریت موضوعات اجتماعی و رویکرد جامعه شناسانه که کمی هم نگاه چپ بر آن سوار است. دو هفته نامه ای که در مرکز آن گزارش های اجتماعی قرار دارد همراه با تحلیل و گفت و گویی. خصلت پرونده های اجتماعی جامعه نگاه همه جانبه و چند وجهی است.

پیشنهادهای فرهنگی آخر هفته

«خانه ابری» به کارگردانی سیامک احصایی و پورآذری در ایرانشهر هفته ی آخر اجرای خودش را می گذراند. اگر می خواهید تئاتری چند لایه ببینید و چیزهایی فراتر از یک سرگرمی صرف دریافت کنید، «خانه ی ابری» انتخاب مناسبی است. در این نمایش کارگردان با پرهیز از شلوغ کاری های دکور و نور و... تمرکزش را روی داستان گذاشته، روایت مردمانی که همه با هم از خواب برمی خیزند و سرکار می روند و بدون آن که مستقیماً از نفر اولی فرمان بگیرند، عملاً نیروی سلطه ی سرمایه داری شده اند. حکایت فروپاشی فردیت آدم هایی که در عصر جدید گمان میکنند فردیت تقویت شده ای دارند اما غافل از این که از رسانه ها تا بازار ما را تبدیل به آدم هایی میان مایه کرده اند. آدم هایی شبیه به هم که ریتمی تکراری داریم و درگیر روزمرگی شده ایم. فکر میکنم به اندازه کافی فضای داستان و نمایش دستتان آمده باشد، به هر حال این یک تئاتر به معنای واقعی است نه یک دورهمی و خوشگذرانی.

اکران؛ «لاک قرمز» به کارگردانی سید حانمی فیلمی خلاف جریان این روزهای سینما است. خلاف جریان از آن لحاظ که داستان آپارتمانی و فرهنگی وار ندارد. داستان دختر نوجوانی که به ناگهان و برحسب اتفاق وارث دشواری های خانواده ی فقیر می شود. فیلم روایت سیر تحول دختری از دنیای تین ایج و بدون دغدغه به دنیای سخت و دشوار مسئولیت پذیری است. همه ی این تحول در بستر فقر رخ می دهد بدون آن که به ورطه ی شعار و تقدس از فقر بیفتد. «لاک قرمز» در اجرا هم نکات قابل توجهی دارد، مثل رنگ خاکستری غالب بر فیلم و قرمزی لاک که تضاد خوبی ایجاد کرده. پردیس احمدیه هم خوب از ایفای نقش برآمده در کنار یکی مثل پاتنه آ پناهی ها کم نمی آورد، در مجموع «لاک قرمز» یک متوسط قابل تماشاست. نکته ی آخر این که نفس آبیار بدجوری منتقدان را تحت تاثیر قرار داده، نوستالژی فیلم ظاهراً کاملاً موفق از آب درآمده و البته سیانور که نیازی به تعریف ندارد.

کیوسک؛ «جامعه پویا» دو هفته نامه ای است که پس از دوران گذار و تغییرات فرمی و محتوایی حالا قالب ثابتی پیدا کرده و هویت دار شده. «جامعه پویا» نشریه ای است با محوریت موضوعات اجتماعی و رویکرد جامعه شناسانه که کمی هم نگاه چپ بر آن سوار است. دو هفته نامه ای که در مرکز آن گزارش های اجتماعی قرار دارد همراه با تحلیل و گفت و گویی. خصلت پرونده های اجتماعی جامعه نگاه همه جانبه و چند وجهی است. در این شماره توجه به کارتن خواب ها و زندگی حاشیه نشین های شهری در کانون توجه نشریه قرار گرفته، غفلت های اجتماعی اواما که موجب روی کار آمدن کاندیدای حزب رقیب شد از دیگر خواندنی ها است و دفترچه های بیمه درمانی و معضلات استفاده از آن هم در صفحات انتهایی از مطالب قابل توجه این جریده ی اجتماعی است. با خواندن چنین نشریه ای می توانید دید تحلیلی قابل توجهی نسبت به اجتماع پیدا کنید با توجه به وقت و انرژی که برای خوانی آن می گذارید به نسبت آورده ی چشمگیری نصیبتان می شود.

پیشنهاد مجازی؛ فصلنامه روایت کانال تلگرامی خوبی دارد، خوب یعنی این که ادمن این کانال در ارسال پست خست به خرج می دهد و تعدد پست ها کلافه تان نمی کند. این از فرم کار که در عین احترام به اعضای کانال تنظیم شده، اما در محتوا هم این کانال تلگرامی با قراردادن گزیده ای از مطالب خواندنی هر شماره و اطلاع رسانی در مورد فصلنامه حرفه ای عمل می

کند. گزیده ها طوری انتخاب شده که هم ترغیب به خواندن متن کامل در نشریه می کند و هم به تنهایی بدون رجوع به اصل مطلب دلچسب و خواندنی است.

خورجین؛ «انجمن شاعران مرده» ساخته پیتر ویر بر اساس رمانی به همین نام، حکایت دانش آموزان مدرسه ای شبانه روزی با قوانینی سفت و سخت است که با آمدن معلم ادبیات (کیتینگ) متحول می شوند. یکی جسارت ابراز عشق پیدا می کند، دیگری به دنبال بازیگری می رود و... دم را غنیمت بشمار شعار معلم است که مقابل نظام توتالیتار مدرسه قرار می گیرد. فیلم کلی سکانس شاعرانه ی دلنشین دارد و البته چند یادگاری برای سینمادوستان گذاشته مثل آن سکانس عصیانی انتهای فیلم که دانش آموزان روی میز می روند و نظم آهنین را می شکنند

آلبوم؛ «آپلاگد» از سیروان خسروی دو سه هفته ای است که به بازار آمده و به گفته ی خود سیروان کار پرزحمت و خلاقانه ای است. در این آلبوم تمام قطعات به شیوه همخوانی و کنسرت ضبط شده و حال خوبی برای شنونده ایجاد می کند، «کجایی تو»، «بازم بتاب»، «نرو» از قطعات این آلبوم است. اگر سبک آثار سیروان را دوست داشته باشید این آلبوم ارزش خریداری را دارد.

نمایش خانگی؛ «ابد و یک روز» به نمایش خانگی آمده، فیلم ستایش شده جشنواره قبل، داستانی که ضربآهنگ مناسبی دارد و البته اجرای حیرت انگیزی که کاملاً میخکوبتان می کند. بازی های گیرا از نوید محمدزاده تا پیمان معادی و رئالیسم قدرتمند کار که حیف در یک ربع انتهایی کمی لنگ می زند. با هر متر و معیاری این فیلم انتخاب مناسبی برای تماشا است، هم جذاب است هم داستان دارد و هم فیلم زمانه ی خودش است و متفرعن و فارغ نیست و البته مهم تر از هر چیز اجتماعی است و تحت تاثیر آثار دیگران هم قرار نگرفته. «ابد و یک روز» را ببینید.